

RMVS⁷¹

2

Repertoár malé scény, ročník 9, 1971, cena 3 Kčs

VYSTAVUJE JÍŘÍ ŠLITR a JÍŘÍ SUCHÝ

NEMILÁ PŘÍHODA

JIRÍ SUCHÝ

Jednoho červencového jitra se probudím a hned po ránu taková mrzutost se mi přihodila. Podívám se do zrcadla a vidím – chybí mi levé ucho.

Jestli snad není v posteli, pod postelí, za postelí... není! Posadil jsem se na postel a začal jsem přemýšlet, jakým způsobem lze přijít o ucho. Neperu se, souboje patří minulosti, se džbánem pro vodu nechodím, aby se mi utrhl... nevím.

Zeptám se známých, u kterých jsem včera byl. Zvedám sluchátko, vytáčím číslo a už se mi hlásí můj přítel rozespalým hlasem. Uvědomil jsem si v tom okamžiku, že není dost dobře možné rovnou se zeptat, neleží-li u něj moje ucho. To by bylo bezohledné. Zeptal jsem se tedy, co dělá jeho paní.

Šťěstí mi přálo, dověděl jsem se, že uklízí.

Zeptej se jí, prosím tě, jestli něco nenašla.

A co by to mělo být?

Co teď? Nenapadlo mě nic lepšího, než slovo ucho. Řekl jsem jej.

Kamarád na druhém konci se na vteřinu odmlčel a pak se znovu zeptal, co by to mělo být?

Oznámil jsem znovu, že ucho.

Chvilí byl opět klid a pak se začalo ozývat různé foukání a klepání do telefonu a pak opět hlas kamaráda: Nějak blbne telefon, co jsi to říkal?

Mám takový pocit – začal jsem oklikou – jako že mi něco schází.

Pravil, že i on má pocit, že mi něco schází, a sice rozum.

Ujistil jsem ho, že rozumu mám tolik, že mu kdykoliv rád vypomohu. Ale to už asi neslyšel, protože zavěsil sluchátko.

Druhý přítel, kterému jsem se rozhodl zavolat, byl vždycky samá legrace. Přál jsem si, aby mé ucho nenašel, protože bylo jasné, že najde-li ho, určitě mi ho vrátí při nejmenším propíchnuté, s otvorem pro náušnici. Zavola jsem tedy přítele šprýmaře a docela otevřeně jsem mu sdělil, že mi chybí ucho.

Vůbec se nad tím nepozastavil a jen se mě ptal, proč mu to hlásím.

Já jenom, jestli se ti nějaké neválí v pokoji.

No ovšem, mě se tady válí uší...

Já potřebuju pánské levé, pravil jsem, mírně otráven. Nemám rád nejapné vtipy.

Mám tady dámské střední, nechceš? Má zánět.

Pánské levé, opakoval jsem kamarádovi, jehož žerty byly tak pitomé.

Levé tady mám pouze prasečí. Je v něm petržel, tu by sis musel vyndat.

Mám tady taky bubínek. Teď jsem zrovna bubnoval . . .

Praštil jsem se sluchátkem a litoval jsem, že nemohu totéž učinit s přítelem. Rozhodl jsem se pro poslední možnost. Zavolám svou dívku. Nerad sice, ale jiné východisko není. Vytočím číslo.

Miláčku, nemám ucho!

Co, prosím?, ozval se ženský hlas.

Ucho.

Nerozumím.

Ne – mám – u – cho!, slabikuji do telefonu.

Dala se do smíchu. Smála se hezkou chvíli a když jsem se jí zeptal čemu, pravila, že rozuměla, že říkám: Nemám ucho.

Ale já skutečně říkal: Nemám ucho, pravil jsem. Upadlo mi, nebo někdo mi ho ukradl, nebo – já nevím co, ale zkratka nemám ucho!

Dívka na druhé straně zvážněla. – A proč mi to říkáš, mám si je snad uříznout taky?

Ujistil jsem ji, že by to bylo od ní nerozumné, že postačí, když se poohlédne doma, jestli jsem ho tam nenechal.

Rozplakala se a pravila, že se po ničem dívat nebude, že kdyby ho našla, hrozně by se bála, protože je sama doma.

Nepochopil jsem tuto logiku a zavěsil jsem. Byl jsem nešťasten. Chtěl jsem se zabořit do ušáku, ale připadalo mi to pojednou tragikomické. Musel jsem pryč, pryč z toho pokoje. Venku pršelo. To nevadí. Vzal jsem si plášť, na hlavu jsem si posadil klobouk a vyběhl jsem do deště. Klobouk mi neustále padal k levé straně – nebyla tam žádná zarážka. Znervozňoval mě.

Pojednou na nábreží potkávám jednoho ze svých známých. Směje se na mne, ptá se mne co dělám a vůbec se nediví tomu, že mi chybí levé ucho. Pojednou mě oslovuje: Víš, Zdeňku . . .

Nejsem Zdeněk, jsem Jiří.

A od kdy?, ptá se udiveně.

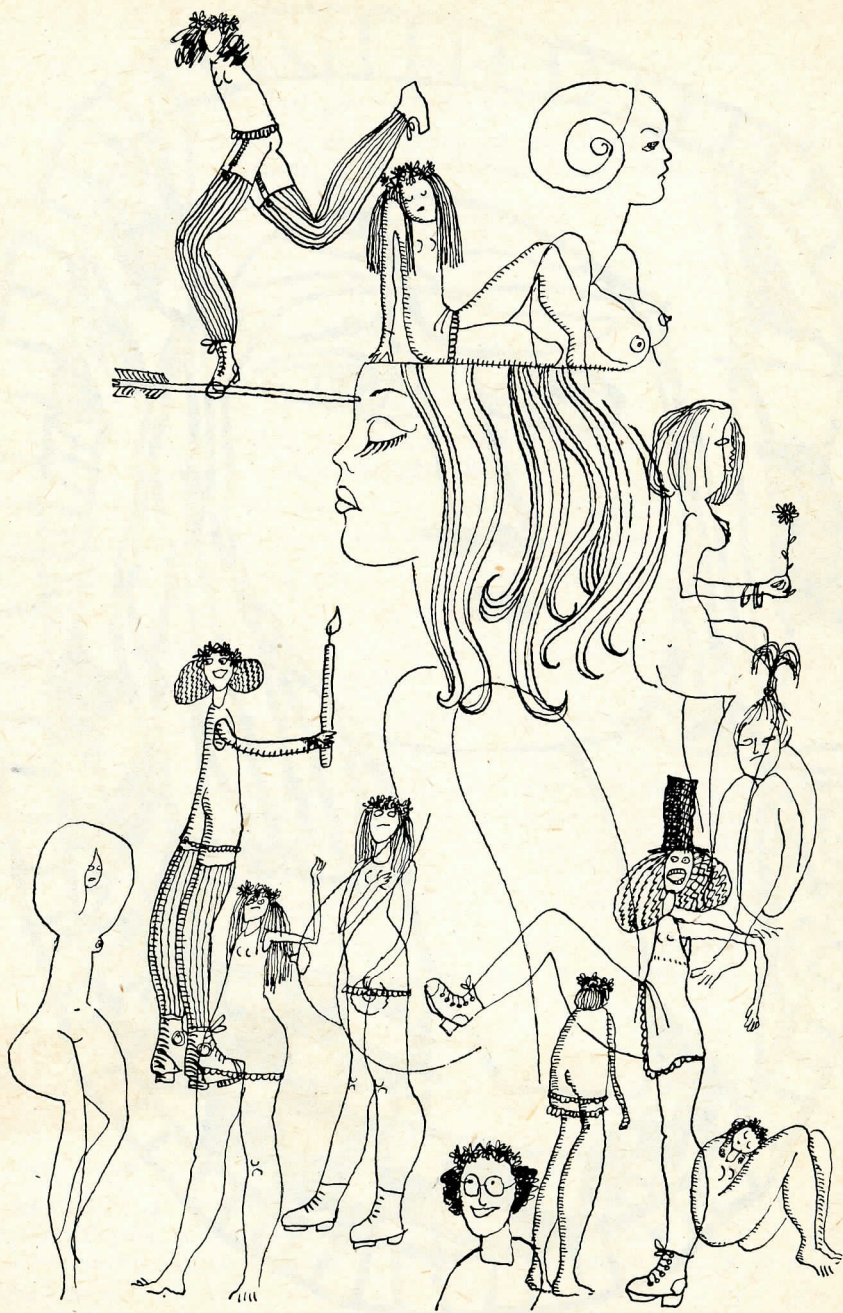
Odjakživa!

Diví se. Pře se. Vysvětluje. Dohaduje se . . .

Asi za hodinu se rozcházíme a je mi všechno jasné. Je docela v pořádku, že jsem Zdeněk, je docela v pořádku, že mi chybí ucho, docela v pořádku, že mám na hlavě cizí klobouk – nejsem to totiž vůbec já, je to můj dobrý známý Zdeněk Bezouška.

Dodnes nechápu, jak jsem se mohl takhle splést.

O VĚCECH UMĚLÝCH

JIRÍ SUCHÝ

Jsou věci pravé a věci nepravé, neboli falešné, neboli umělé. Umělá květina sebelépe provedená je jen chabou náhražkou za květinu živou, jejíž pomíjivost jí přidává na ceně. Umělou květinu můžeme mít stále, dokud nás neomrzí. Květina pravá nás opouští po čase jí vyměřeném, a v tom je podobna člověku.

Umělé řasy činí oko krásným na pohled, ale dívka s umělými řasami je nevýhodná pro život, ve kterém vznikají okamžiky, kdy je nutno dbát o řasy, aby neodpadly, anebo je raději odložit. Čímž vznikne dívka bez umělých řas a to je teprve ono.

A to nemluvíme o umělých nadrech a o přičescích.

Pak jsou zde také umělé hmoty, které se s nepřilíživým úspěchem snaží nahradit dřevo, kov a jiné přírodní materiály. A tak vznikají bandasky, tkatiny, náčiní, karoserie – vše z umělých hmot. Snad jsou tyto věci dobrodiním pro stále početnější lidstvo, ale já k nim stále nemohu najít ten správný vztah.

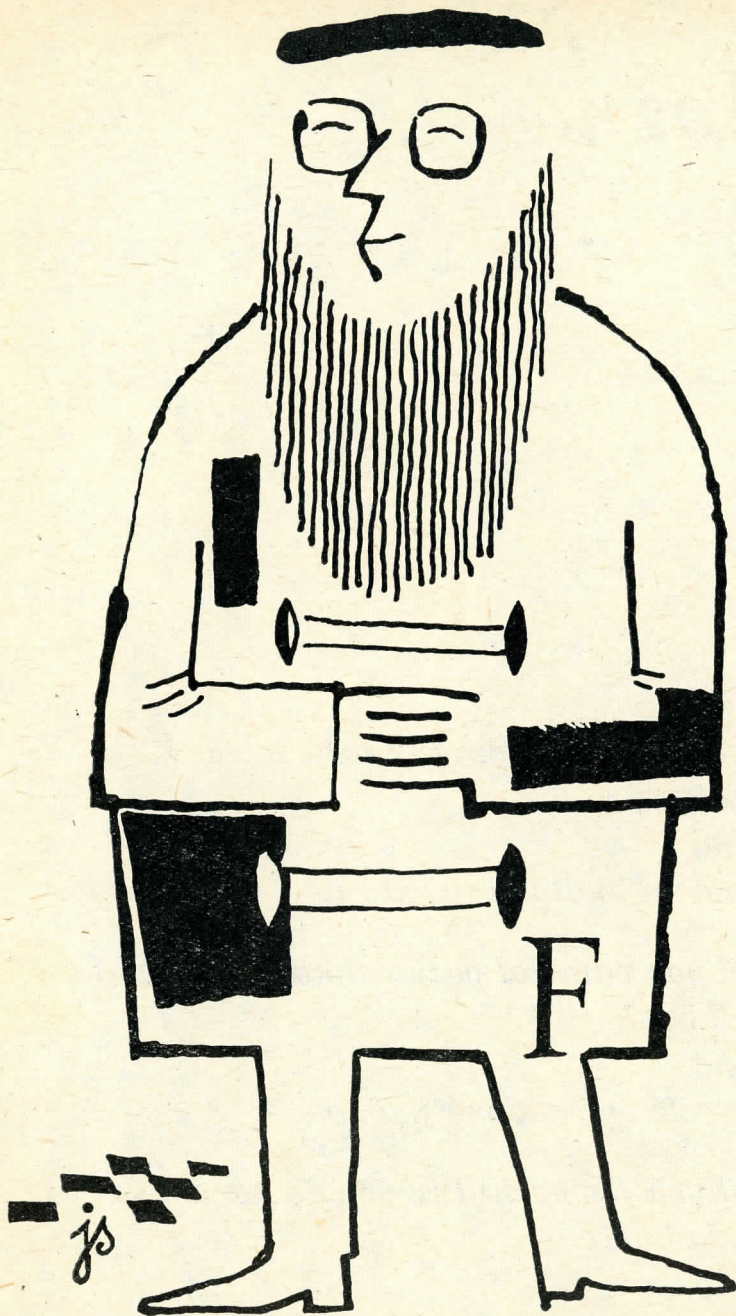
Jedině umělé dýchání uznávám. Na rozdíl od umělých hmot se dosud nevyrábí průmyslově a iniciativa se ponechává soukromníkům. A proto každé umělé dýchání je vlastně unikátem, rukodělnou prací, a proto mám k němu úctu.

Známe dva typy umělého dýchání: první se provádí cvičením – soukromník klátí pažemi utopeného tak dlouho, až se zadýchá. Druhým typem je pak tzv. dýchání z úst do úst. Tato metoda se dnes často doporučuje, ale nikdo při tom neupozorňuje na některá nebezpečí, která toto dýchání s sebou nese. Ku příkladu kdo mně zaručí, že utonulá dívka neskočila do vody, když zjistila, že má choleru! Dýcháním z úst do úst usnadní bakteriím přechod do mého nitra způsobem, o jakém dlouho snily.

Jiný smutný případ: jistý soukromník poskytoval utonulé umělé dýchání touto metodou tak dlouho, až si ji musel vzít.

Jak říkám, k umělým věcem nemám žádný vztah a někdy mám výhrady i k tomu dýchání, které jinak uznávám.

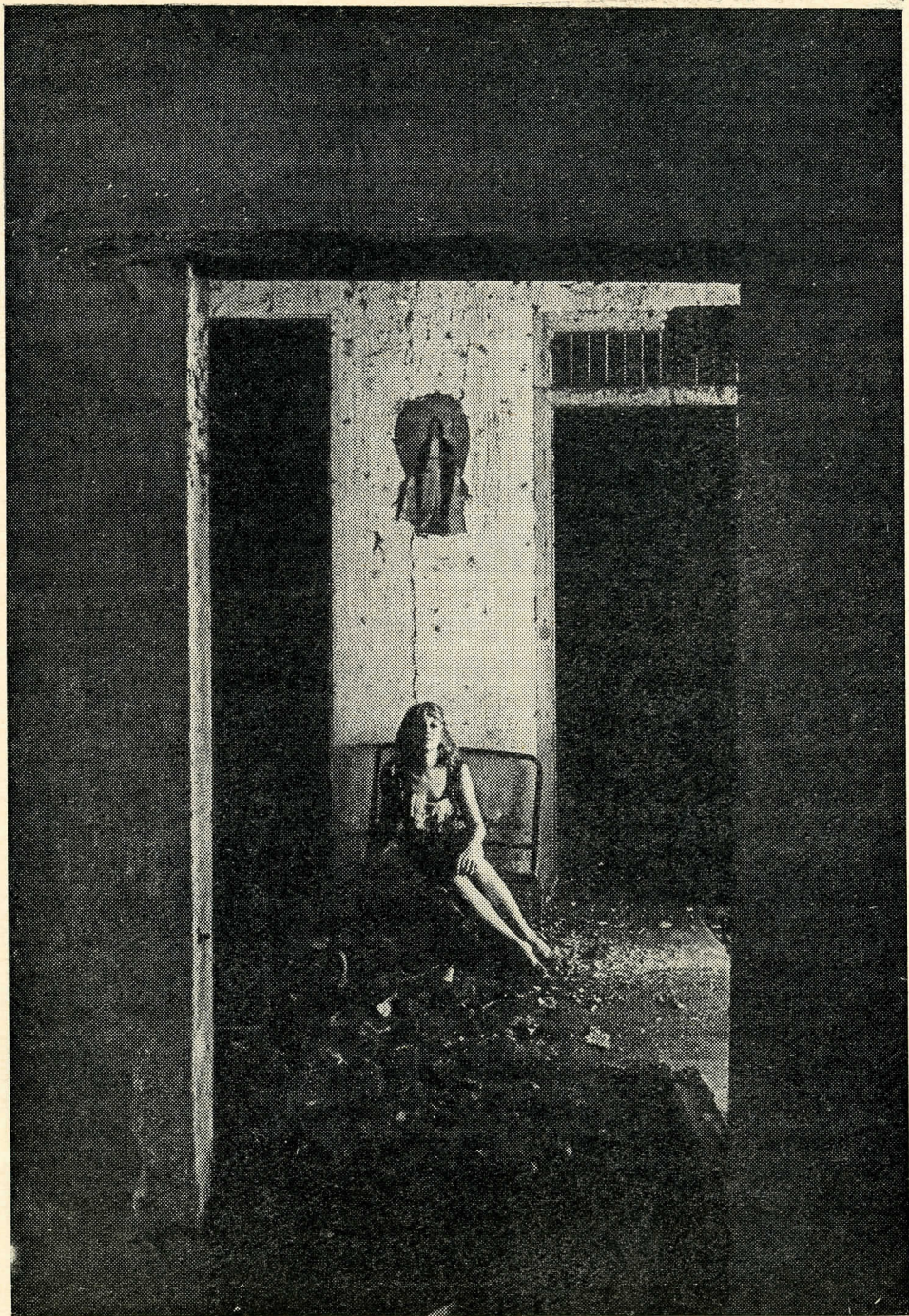

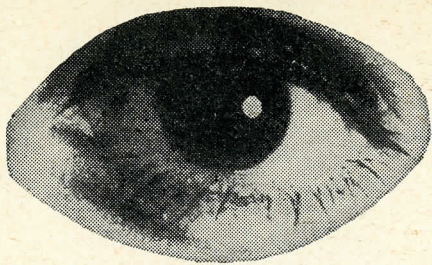
Možná

*Kdybych vás jenom tak vzal za ruce
vyladím si vás
možná
jak noční hudbu z cizí stanice*

*Kdybych vám dal paži zlehka na rameno
uhodl bych
možná
vaše celé nevýslovné jméno*

*Kdybych Ne nechytanu vás do náručí
slyšela byste
možná
jak v srdci mi kručí*

OČIMA VZPOMÍNEK

(2)

KARLA VACKA

Nadání předurčovalo mladého Karla ke studiu na konzervatoři – avšak na to nebyly peníze. Jeho nesporný talent však pomohl, že se našlo východisko: byl přijat do vojenské hudby s možností navštěvovat externě konzervatoř spolu se dvěma dalšími kolegy P. Sádlem a J. Řídkým. Vackova muzikantská všestrannost však způsobila, že o jeho spolupráci byl mezi vojenskými soubory velký zájem a často hrál takřka od rána do večera. A tak z plánovaného studia na konzervatoři nebylo nic. Ovšem vojenská hudba, která vychovávala k tuhé muzikantské kázni, přesnosti a pohotovosti, mu byla dobrou školou: Vacek prošel všemi nástroji dechového i smyčcového orchestru, začal se seznámat s harmonií a díky vlastním zkušenostem se z něho stal instrumentátor, který hlas každého nástroje své partitury bezpečně ovládá a cítí.

„Na vojně jsem zůstal až do roku 1924, a to jsem se již samozřejmě pokoušel o první skladbičky. Pak jsem se však jednoho dne rozhodl odložit uniformu a vrátit se do Prahy. Zde mne čekalo první zklamání: nemohl jsem najít místo a žil ze dne na den. Již ráno ve čtyři hodiny jsem stál v místech, kde se vylepovala Národní politika a hledal jsem v novinách inzeráty, které by mi pomohly najít uplatnění. Tam jsem také objevil výzvu k hudebníkům, aby se přihlásili do orchestru, sestavovaného pro zájezd cirkusu do Francie. Okamžitě jsem se rozhodl zkusit štěstí a abych mohl na inzerát odpovědět, prodal jsem nátrubek a koupil dopisní papír a známku. Byl jsem přijat. Abych dojel na místo srazu do Plzně, musel jsem se ještě navíc zadlužit.

Pobyt ve Francii byl značně dobrodružný. V cirkusovém orchestru jsem hrál první housle a při parádních pochodech vždycky po příjezdu na novou štaci také eufonium. Cirkus – myslím, že se jmenoval Leonce – vyjel tehdy z Remese a cestoval po Francii. Velmi často jsme hrávali například Kmochovy pochody. Jenže v Paříži cirkus zkrachoval a my jsme byli postaveni před těžkou otázkou, co dál. Několik týdnů jsem se potloukal bez haléře v kapse všelijak, ale pak se jednomu z nás podařilo sehnat angažmá do československé restaurace, kde hosté popíjeli pilsenské, jedli šunku a Štěřbovo pražské cukroví. My jsme jim k tomu hráli českou muziku. Restaurace měla 1200 míst a denně bylo úplně plno. Za nějaký čas nám dokonce přivezli z Prahy kroje, ale ty se nehodily na naše postavy a tak jsme si je všelijak povyměňovali. Folklorista by se z toho asi zbláznil – já jsem měl například vrchní část kyjovskou a spodní domažlickou. Jinak byl však pobyt v Paříži velmi zajímavý – byla tam tenkrát Světová výstava a bylo slyšet leccos zajímavého: třeba úzká harmonie v triu saxofonů, které hrály v akordech s vibrátem, to však byl pro nás zcela nový zvuk my jsme do té doby hráli jen v terciích a sextách. Když jsem se v roce 1925 vrátil zase do Prahy, začal jsem hrát v biografu Lucerna v tamním šestnáctičlenném orchestru. Pak jsem přešel do orchestrů Harryho Hardena, R. A. Dvorského, Jaroslava Ježka a dalších.

Když v roce 1938 sestavoval R. A. Dvorský pro Lucernu nový větší soubor, vrátil jsem se k němu spolu s dalším skladatelem lidových písniček Václavem Bláhou a společně jsme hrávali na dvě trumpety. A pak přišla válka. Orchester R. A. Dvorského měl odjet do Německa na koncertní turné, já jsem se osamostatnil a založil si vlastní kapelu. Nejprve jsem hrával střídavě v Praze a ve Zlíně, ale v roce 1944 jsem i já byl nucen odjet na koncerty do němec-

kých měst; tento nedobrovolný výlet zaplatili dva členové orchestru životem. Po osvobození jsem účinkoval jako trumpetista a houslista v různých orchestrech. Začínal jsem v souboru tančírny Srdíčko, pak jsem pracoval v divadle ABC (ve hře Pan Barnum přijímá) a konečně jsem účinkoval s Winklerovým orchestrem v kavárně Mánes. Tam jsem také v roce 1956 definitivně odložil trumpetu a od té doby vystupuji pouze pohostinsky v roli dirigenta, především pak vlastních skladeb.“

Tak zná Karla Vacka většina posluchačů v českých a moravských městech. Jen málokdo ví, že Karel Vacek zůstal i nadále především hudebním nadšencem: potvrzují to jeho cesty do nejvzdálenějších míst, kde na požádání zkouší s místními dechovými orchestry, pomáhá jim volit program a nacvičuje s nimi pro veřejná vystoupení. Za tuto práci si bere pouze náhradu za cestovné; ostatní dělá ze zájmu o dobrou českou muziku.

Již jsme se zmínili o Vackově nejslavnější skladbě Cikánce i o jeho nedávných úspěších v zahraničí. A jak to bylo s jeho dalšími písničkami? Vždyť jich napsal již hezkou řádku: vzpomeňme alespon na Pohádku mládí, Táboráku plápolej, Pojd', kamaráde, Bezejmennou, Čarovnou lásku, Až se budeš vdávat, Poslední korunu mám, Kalnou vodu, Pro Jarmilku a četné další. Uvedli jsme také, že Karel Vacek se vždy považoval spíše za hudebníka než za skladatele. Proto po první osudné zkušenosti s nakladatelskou praxí dřívejších let odmítl nabídnout jakoukoliv ze svých skladeb a předával je k publikování pouze na výslovnou žádost nakladatele.

I když není nejmenších pochyb o tom, že Karel Vacek měl pro hudbu nadání, přece nelze říci, že by skládal zcela hravě a melodie sypal z rukávu. Ba právě naopak: mnohé z jeho písnišek vznikaly obdobně jako když vlaštovky lepí své hnízdo – takt po taktu. Byly i případy, že hledal pouhé dva takty i několik týdnů než našel to, co podle jeho názoru do nové písničky nejlépe „sedělo“. Jednou ze skladeb, které stály hodně námahy, byla polka Šumařinka – je totiž poměrně komplikovaná, protože žádné takty se zrcadlově nevracejí. A snad proto, že na ní Karel Vacek pracoval plného půl roku a že do ní vložil všechny své vzpomínky na dobu mládí na vesnických tancovačkách, si jí autor nejvíce váží. Tato polka – díky svému ne právě běžnému typu – potřebovala plné dva roky, než si ji hudebníci i posluchači oblíbili a než se rozšířila jako ostatní Vackovy melodie. Totéž se opakovalo i v zahraničí: za posledních deset let se hrálo okolo padesáti Vackových skladeb a Šumařinka se opětovně prosadila až mezi posledními.

Osud si ovšem někdy zahraje i s autorem tanečních skladeb. Nejlepším příkladem pro to je Vackova Lesácká, které věnoval autor hodně času a úsilí. Když byla skladba konečně hotova, napsal ještě narychlo a během sotva půl druhé hodiny další pochodovou písničku, aby mohly být obě společně nahrány na jednu gramofonovou desku. Obě skladby poslal R. A. Dvorskému s omluvou, že ta druhá je mimořádně slabá – a přece to byla právě ta pochodová písnička, nazvaná Čtyři páry bílejších koní, která se stala hitem let 1941–42.

Snad jste si již také všimli, že s výjimkou několika písniček, napsaných pro operety Nade mlejnem, pode mlejnem (obsahovala mimo jiné skladby Ale

ne, Láska nehněvaná a další s texty dvojice Korda-Zeman), si všechna slova ke svým písničkám psal Karel Vacek sám. Důvody pro to byly dva: za prvé nesnášel špatně deklamovatelné texty, s nimiž se během své sedmileté spolupráce s rozhlasem jako zpěvák často setkával, a za druhé nechtěl mít nesplněné závazky k textařům, v případě, že by nechal – jako kdysi Cikánku – některou písničku delší dobu na klavíru . . .

A jak je to s posledními Vackovými novinkami? „V posledních letech jsem toho mnoho nenapsal. Zkrátka jsem se k tomu nedostal. Práce je stále hodně: schůze, zájezdy, nové instrumentace starších skladeb . . . Ale upřímně se přiznám, že bych se rád zase pustil do psaní nových písniček.“

Takové tedy byly osudy jednoho českého muzikanta. Osudy, které jsou nerozlučně svázány s českou písničkou, se skladbami, které byly určeny těm nejširším vrstvám posluchačů a přece neslevovaly nic z požadavků na dobrý vkus a řemeslnou dokonalost, s melodiemi, které musely odpovídat dobovým i módním požadavkům a přece se staly evergreeny, které přetrvaly desetiletí. A společně s nimi se do zlaté knihy české taneční písničky nesmazatelně zapisal i jejich autor – Karel Vacek.

STANISLAV TITZL

KAREL VACEK ČTVRTÝ ZLEVA.

(Ukázka z pořadu skupiny Jojo Viola)

WALK OVER ANEB ZPOVĚĎ V + W

FOTO JIŘÍ VÁŠA

Walk over – pan Werich vypravuje:

Narodil jsem se ze dvou rodičů v minulém století na lodi „Raskolnikov“ plující z Callas na Novou Guineu, kdež můj otec měl být vyloděn i se svou ženou, mým bratrem Karlem a psem Diskem. Jak jsem se později dozvěděl, hodlal se na Guinei živit vybíráním mýta, které tam tenkrát zavedeno nebylo . . . Po kapitánovi pokřtili mne jménem Jan a zdálo se, že nic nebude kalit rodinné štěstí mých rodičů, když tu náhle nastala děsná a tragická noc ze dne 15. na 16. listopadu minulého století . . .

Tedy té noci jsem osiřel . . . To, co nyní budu vyprávěti, nevím z vlastní zkušenosti. Vyprávěl mi to můj černý vychovatel Jim Oliver Jack Nabuchodnozor Uarangel, u něhož jsem rostl do jedenácti let. Říkal jsem mu Nab. Byl to veliký silný negr, jenž dlouho žil v New Orleansu a jakýmsi podivným řízením osudu se ocitl na břehu jednoho ostrůvku Sandwichova souostroví právě v okamžiku, když tam bylo vlnami vrženo pět beden od tabáku, jedna barokní kazatelna a na ní nemluvně (to jsem byl já) a pes Disk . . . Nab se mne ujal a vychovával mne v jazyku anglickém, německém a českém, kterýmžto řečem se prý naučil v Severní Americe, během své pestré minulosti . . .

Žili jsme na bezejmenném ostrůvku západně od Honolulu, a měli jsme se dobře, někdy výborně. Nab lovil ryby, sbíral mušle, z nichž dovednou rukou zhotovoval roztomilé popelníčky, které schovával do beden od tabáku, aby je později zpeněžil.

Příležitost se mu naskytla za tři roky. U ostrůvku přistál člun s Jackem Londonem, který se tu stavil pro pitnou vodu. Spatřil u Naba popelníčky a koupil je všechny za 835 dolarů, což bylo tehdy malé jmění. Zároveň vyhověl Nabově žádosti a nalodil ho se mnou na škuner „Réva“ a plul s námi jihozápadně. Asi na 48° jižní šířky zaujal Naba malý ostrůvek ve skupině ostrovů Bountyských. Jeho pobřeží prozrazovalo Nabovi přítomnost miliónů lastur, lehce zpracovatelných.

Jack London nás vylodil a od té doby jsem ho již nespatřil. Přesto nevymizí mi nikdy jeho tvář z paměti: Byl hodný a stále něco psal . . .

Walk over – pan Voskovec vypravuje:

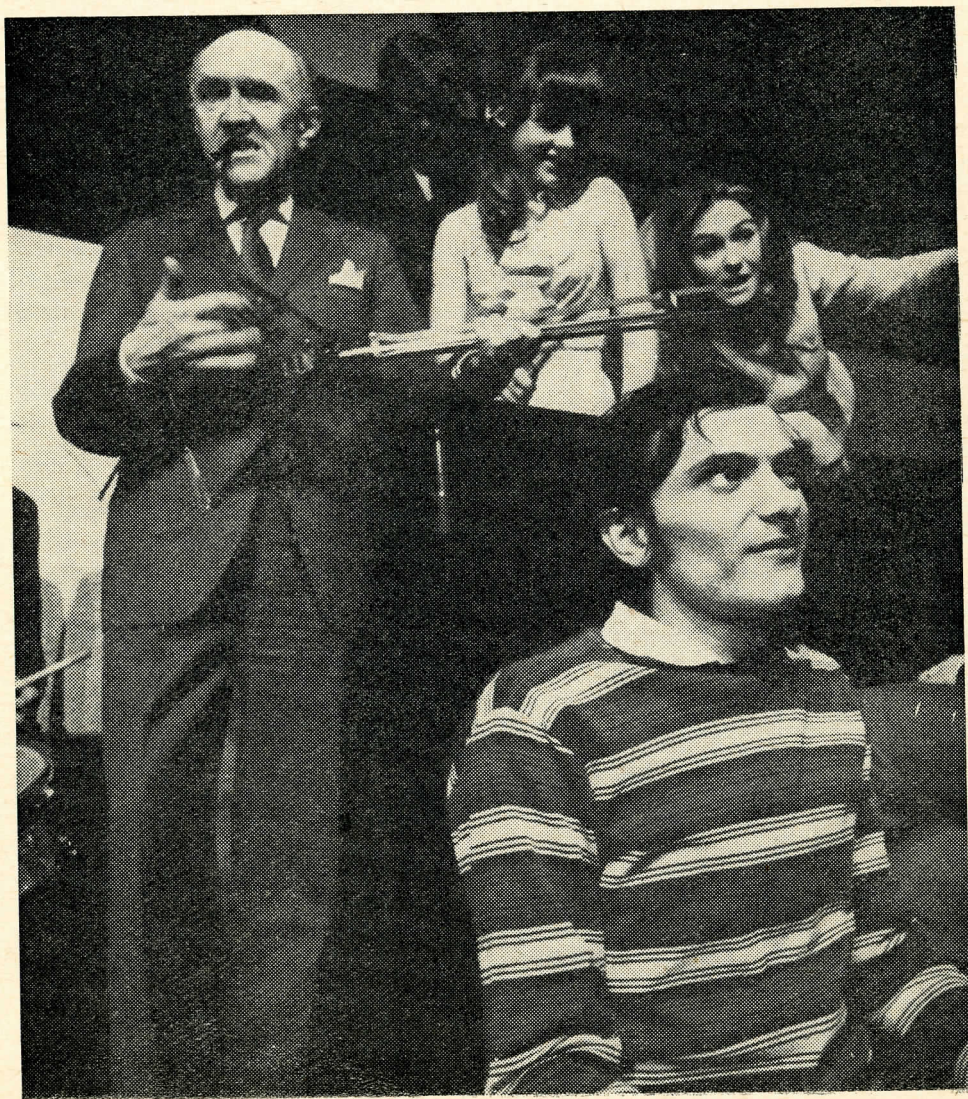
Přes to, že bývám svými přáteli a známými považován za mladíka sotva čtyřicetiletého, nemohu se ubránit smutné pravdě, které vděčím za to, že dnes čítám přes padesát roků. Nebudu se zde zabývat vysvětlením své – na tento věk snad neobvyklé svěžesti a spokojím se konstatací, že během svého dosavadního života jsem nikdy nečetl noviny, že se instinktivně vyhýbám nošení černého šatstva a že od jedenáctého roku svého věku trávím deset minut před snídaní prozpěvováním staré islandské písně o vidličkách, rybě a skleněné noze.

Narodil jsem se jednoho srpnového jitra roku 1870 na jezu, který přetíná řeku Seret poblíže rumunských Karpat v Transylvánii. Zatím, co moji rodičové se ztratili v nasládlém oparu jižní mlhy, byl jsem unášen proudem Seretu v drobném košíčku na ovoce, ne nepodoben malému Mojžíšovi . . .

Jak jsem vyvázl z chladného víru a kterak ve věku čtyř let jsem se ocitl v Bělehradě, není mi známo . . . Batolil jsem se špinavými uličkami, všecek zarůžovělý v tváři a po způsobu všech roztomilých drobečků blábolil jsem a žvatlal roztodivné povídačky, každého kolemjdoucího jsem obdařil neod-

latelným úsměvem nevinátka a zatímal bezbranné pěstičky, když mi nevěnovali dostatečné pozornosti, hopsal jsem a dováděl; zkrátka byl jsem úplně blbé dítě. Pamatuji se jako dnes, jak usednuv ke stolku jedné z nesčetných kaváren balkánské metropole a objednav si absint, upoutal jsem pozornost mužička, který srkal kávu o několik židlí dále. V jeho zjevu bylo cosi, co současně připomínalo absolventa lesnické akademie a virtuosa na xylofon . . .

(Účinkují František Filipovský, Ondřej Suchý, Pavlína Fliipovská a Magda Křížková, scénář a režie Jan Kolář, Viola, 1969.)

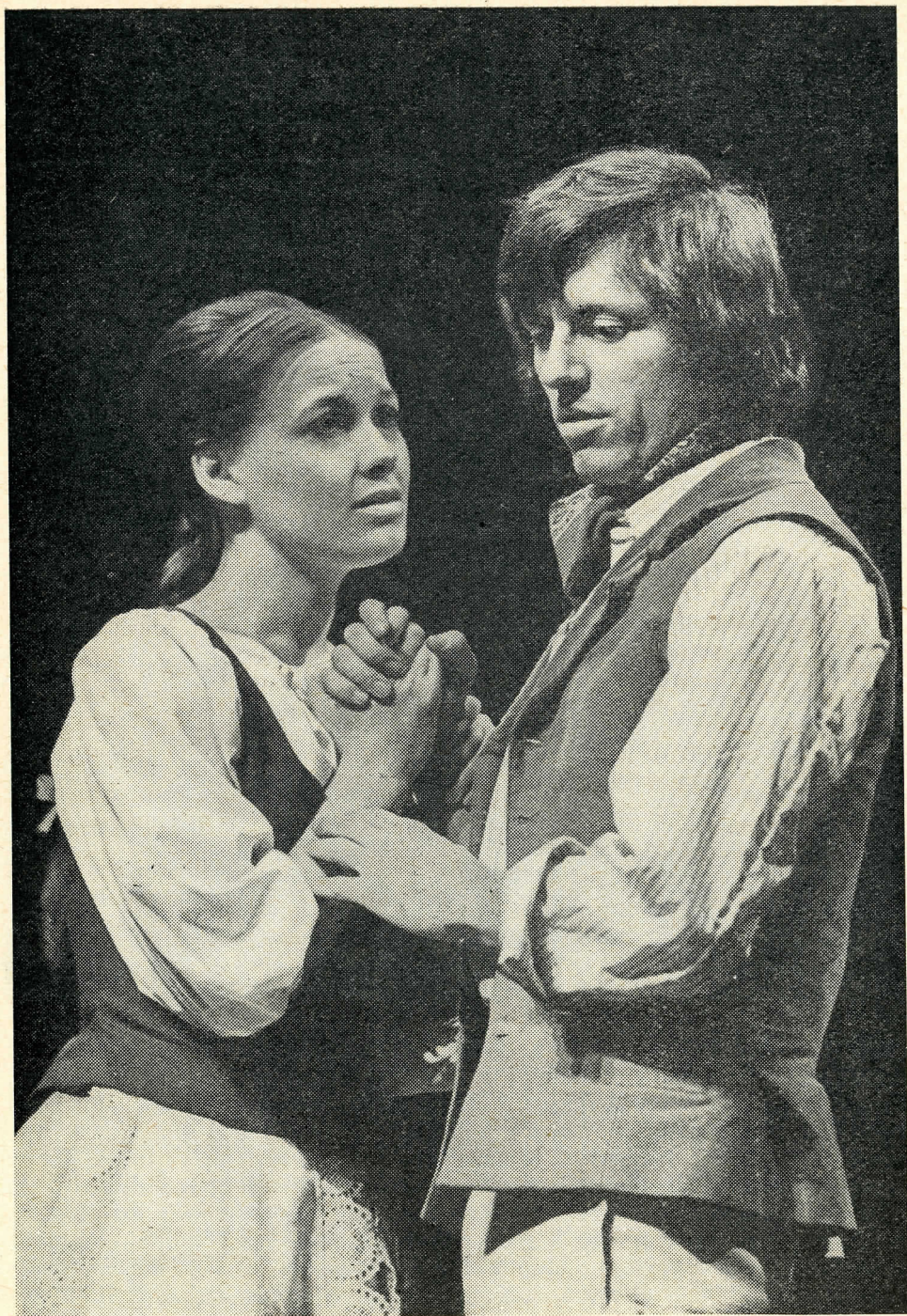
DIVADLO NA ZÁBRADLÍ

MLYNÁŘ A JEHO DÍTĚ

REŽIE JIŘÍ MENZEL

FOTO V. SOCHŮREK

Elena Lukášová

Jsou interview, kdy novinář v zoufalé snaze dozvědět se alespoň něco od zpovídaného zpěváka mu nakonec musí otevřít ústa objednanou lahví sherry. Při setkání s příjemnou a nadmíru pohlednou černovlasou dívkou však pero nestačí zaznamenávat plynulý tok jejích jakoby už předem systematicky seřazených myšlenek. Nemluví o nějakých zásluhách, vždyť jde vlastně o novou zpěvačku, talent, který dostal příležitost u gramofonové firmy Panton a ani sám dnes zřejmě ještě nemůže slíbit, že svou šanci nepromarní. „Ta dívka ví, co chce“, říkají však ti, kteří ji znají déle než já a oceňují její cílevědomost. Elena mi hlavně vyprávěla o svém kočovném, a proto i hezkém dětství. Narodila se před 23 lety v Českých Budějovicích, dlouho tam však nepobyla a stě-

hovala se do Prahy. Když chodila do školy na Vinohrady, vedla pak její cesta obvykle dolů do Vršovic, kde zpívala ve sboru – zároveň se učila hrát na piano. Dva roky pak Elena bydlela v Bratislavě, odkud pochází její matka, méně příjemné vzpomínky však má na další „štaci“ Brno, kde vážně onemocněla. Když její otec opustil místo konferenciéra u tehdy velice populárních Kučerovců a začal pracovat v Kulturním domě v Hradci Králové, měla tu i Elena další domov a zároveň i možnost zpívat ve sboru Smetana a dokončit si maturitu.

Někdy před pěti šesti lety si o prázdninách v Bratislavě tajně odskočila podívat se na soutěž zpěváků, pořádanou redakcí rozhlasového pořadu Na modré vlně. Tam se zdravě rozhořčila nad nízkou úrovní soutěže, půjčila si kytaru a vystoupila s vlastní písní. Tak zažila své prvé pěvecké vítězství, které jí pomohlo i do televizního pořadu Stretnutia o šestej. Dostala zároveň nabídku zpívat v Bratislavě; v Hradci však už čekal malér a – škola a sbor Smetana. Otec mezitím povýšil do významné funkce v Praze a Elena se tak zřejmě definitivně stala Pražáčkou. Za nějaký čas jí to znovu nedalo a začala zpívat na veřejnosti, dokonce i v Šantánu u Fleků a v Luxoru. Její kroky pak vedly do souboru Evy Pilarové, s níž také zpěvačka odcestovala do Sovětského svazu. A pak nad ní bděl anděl strážný; měla totiž odjet se skupinou Karla Duby na osudné turné do Mongolska, nakonec však zůstala doma – je vskutku skličující poslouchat vyprávění pana Moravuse z Dubovy skupiny o tom, co se stalo při autonehodě, kterou on jako zázrakem přežil.

Na počátku roku 1969 se připravovalo Junior-studio a Elena byla přitom, nakonec však z celé akce sešlo. Pak však se začal vydávat na koncertní zájezdy Karel Černoch se skupinou Shut Up a Elena dostala v jeho představení dva bloky. Vloni se její jméno znovu objevilo na plakátech, zvoucích na Večer pre dvoch bratislavských oblíbenců Lasicy a Satinského. Hudební doprovod obstarává Kolínova skupina Prominence, s kterou Elena zpívá mj. české verze písní Satisfied z repertoáru Lulu a Trains and Boats and Planes od znamenité autorské dvojice Bacharach-David a v původním jazyce I Close My Eyes and Count to Ten, velký hit Dusty Springfield. Představuje se zde jako zpěvačka vhodná pro křehčí, melodický repertoár i pro standardní přednesové písně. Zřejmě postupně překonává jakýsi ostych, temperamentu a dokonalé pohybové průpravě dává plně vyniknout až někdy po vystoupení při diskotéce a očividně jí vadí, když někdo pro její přitažlivý zevnějšek přehlédne. či přeslechne hezky znějící hlas a poctivou práci v pěveckém řemesle. Vloni její učitelka zpěvu paní Kubátová usoudila, že přišel ten pravý čas a zavolala do Pantonu, kde si skutečně zpěvačku vzali pod svá ochranná křídla. Muž jménem Obrda se jí ujímá jako cílevědomý manažér a Elena točí svou prvou desku Pláč je jak louh (česká verze Satisfied) s druhou stranou Větrný mlýn, kterou zkomponoval Josef Kolín, a chystá se na další snímky, na hostování na slovenské Malé hitparádě, na další zahraniční zájezdy, do SSSR, Švédska.

Myslím, že Elena může vyrůst v osobitý typ mezi našimi zpěvačkami. Určité kouzlo, pramenící v jejím půvabu, citovosti, temperamentu a samostatnosti jí ve spojení s příjemným hlasem přiřazují k zpěvačkám jako je západoněmecká hvězda Manuela, která se s těmito vlastnostmi stala po sedmiletém „pobytu“ v hitparádách všeobecně respektovanou umělkyní.

JAROMÍR TŮMA

Maurice Chevalier

Můj život a písně

Folies - Bergère

Vzpomínám si na své první vystoupení ve Folies-Bergère. Měl jsem tam vstupní šanson, který parodoval divadelní hru „Dítě lásky“ od Henri Batatille:

„Přišel jsem na svět skrytě
co nemanželské dítě . . .“

Opakoval jsem to „ad libitum“ a na závěr pohnul tělo dopředu jako hadí muž. Tenhle akrobatický trik nikdy v mém repertoáru nechyběl. Obvykle jsem ho používal, abych publikum rozesmál a navázal s ním přátelský kontakt. Jenomže – tehdy večer mi to nevyšlo. Po celou dobu, co jsem zpíval, protahoval refrén a zpestřoval to excentrickými prvky, neukázal se v sále ani jeden povzbuzující úsměv. Jen kamenné a nakonec unuděné tváře.

Můj druhý i třetí šanson pouze potvrdily, že jsem „propadl“. Obecenstvo bylo příliš uhlazené, než aby mě vypískalo, ale ten opovrhlivý způsob, jak se drželo zpátky, mě zasáhl na nejcitlivějším místě.

Šel jsem domů jak zmoklá slepice. Nedokázal jsem si to srovnat v hlavě. Ze svého debutu před tzv. Velkým Publikem jsem původně nedělal žádný problém. Myšlenkovou asociací jsem si připomněl nepříjemnou příhodu v Kasinu a bouřlivý úspěch ve Wagramu. Bylo to skoro totéž: skok z jednoho publika do druhého. Jenomže tentokrát byla laťka mnohem výš: Eldorado a – Folies-Bergère . . .!

Bylo mi, jako bych dostal facku . . . jako by mě vyhnali . . .

Příští večer mě poslali na scénu dříve – už v první části programu – a můj výstup zkrátili o třetí písničku.

Měl jsem strach, že mi zruší angažmá, a tak jsem byl za toto kompromisní řešení víceméně vděčen.

Dva dny po premiéře kritička Nozierová, nadšená ostatním programem, mě ve Figaru doslova roznesla na kopytech:

„Co vůbec ten šmírák pohledává na scéně našeho prvního music-hallu! Kdo angažoval toho křečovitého, trapného komika, aby se producoval uprostřed prvořadých čísel? A ještě s takovou vulgárností! Ta písnička o mistrovském díle Henri Bataille „Dítě lásky“ . . . to je ale neřádstvo!!“

Chtěl jsem se vznést do výšin, a zatím mě ta zdrcující kritika úplně „uzemnila“.

Cožpak je to Velké Publikum opravdu tak vybíravé? No ovšem, teď jsem to přece pocítil na vlastní kůži. Nejsem jim dost vzdělaný ani inteligentní. Nikdy mi nepřijdou na chuť. Neměl jsem opouštět kavárničky, kam lidé chodí jen pro zábavu a nikoho nenapadne, aby to bůhvíjak rozbíral.

Myslel jsem si, že mi ředitelství dá na hodinu výpověď, a proto jsem zašel za režisérem P. L. Flersem, který mě pro Folies-Bergère „objevil“. Moc dobře jsem pochopil, že jsem pro tak honosný podnik příliš ordinární a směšný. Chtěl jsem mu navrhnout, aby se mnou rozvázali smlouvu a umožnili mi vrátit se k tomu, na co stačím. Nemám talent, nemám vůbec nic, čím bych potvrdil oprávněnost nadějí, které do mne skládá . . .

Flers poslouchal moje výlevy, trochu se usmíval a po celou dobu ze mne nespustil oči (měl je bystré a poněkud melancholické). Když jsem skončil – bylo mi skoro do breku – zlehka mě poplácal po tváři: „Ještě nejste hotový, Chevaliere, vždyť jste vlastně zelenáč? Ale když mě poslechnete, když si dáte poradit, budete mít velký úspěch. Počítám s vámi pro revui, kterou uvedeme

v zimní sezóně. Generálka je za měsíc. Do té doby se koukejte na scéně uklidnit. Nepřehánějte tolik! Nehoňte se za efekty! Dejte na mě, pro revui nepotřebujete nic víc!”

Ve velké zimní revui jsem hrál s Janou Marnacovou. Byl jsem jediný tanečnický herec z celé trupy; prokázali mi tu čest, že mě vybrali za partnera ženské hvězdy. Byl jsem mladý, statný, mrštný, a směs komedie, zpěvu a tance mi poskytla příležitost, abych se „vytáhl“. Tato hypermoderní čísla mívala větší aplaus než kuplety. Jejich spád dokázal obecnost strhnout častěji než duchaplnické vtípkování.

Flersovy texty byly sice svižnější, ale jinak neměly o mnoho vyšší úroveň než texty mých obyčejných šansonů. Jenomže teď se na mě to náročné, vybíravé publikum už nedívalo spatra, teď mě začalo uznávat!

Zbavil jsem se vulgárností. Ze zákulisí jsem často pozoroval Claudia a Mortona a inspiroval se jejich komikou: žádné křečovitě efekty, nic těžkopádného, kdepak, všechno musí jít přirozeně a lehce! Učil jsem se pochopit, co je na scéně tak vzácné – skutečnou „klasu“.

Poněvadž se naše poměry stále zlepšovaly, mohli jsme si dopřát trochu přepychu. Když jsem chodil po Štrasburském bulváru kolem domu č. 18, několikrát jsem mrkl na tabulku „Byt k pronajmutí“ – jako by mě to táhlo dovnitř... Nakonec jsme se s matkou rozhodli, že se tam přestěhujeme. Byl to mnohem komfortnější byt.

Cornuché, ředitel Ambassadeuru a Alcazaru, mě angažoval na tři letní sezóny. Tři zimy dopředu jsem byl vázán ve Folies-Bergère. A tak se zdálo, že mám o kariéru postaráno...

* * *

Koncem léta jsem měl zase obnovit angažmá ve Folies-Bergère. Když jsem se dozvěděl, že byla angažována také Mistinguettová, měl jsem z toho ohromnou radost. Ta slavná Mistinguettová, které jsem se vždycky tolik obdivoval? Ale bylo to něco většího než pouhý obdiv... no, přiznám se vám, že jsem byl do ní... tak trochu zamilovaný...

Přišel den první zkoušky. Všichni jsme napjatě čekali na rozdělování rolí.

Když oznámili part Mistinguettové, srdce mi tlouklo jako splašené.

„Chevalier!“ zavolal Flers. Vyšel jsem z hloučku herců.

„Znáte slečnu Mistinguettovou?“

„Ano... měl jsem to potěšení...“

„Dobrá. Budete spolu hrát v hlavní komické scéně. Jmenuje se to Úžasný valčík. Řeknu vám, co a jak.“

Posadil mě vedle Mistinguettové a dopodrobna popisoval a vysvětloval celý průběh scény. Nejdřív komický dialog – devět desetin ona, zbytek já. Potom přijde na řadu hádka: partnerka mě fackuje, opravdu, několik minut jedna facka za druhou, zatímco já nemám v textu ani slůvko. Výprask podle všech pravidel. Scéna končí objetím a tancem. Jsme jako opilí, porážíme židle, stůl, kredenc, stočíme se přes pohovku na koberec a při tanci se do něho úplně zabálíme. Pak se z koberce vymotáme, odtančíme k oknu a zmizíme.

Bylo domluveno, že pro zkoušky s Mist budeme mít k dispozici celé jeviště, a to denně od jedenácti do dvanácti.

A tak jsem nazítří ve cvičebním úboru – tedy ve svetru a piškotech – čekal,

až se objeví muzikálová hvězda. Přišla v elegantním kostýmku, mžikem jej proměnila v pracovní a pak začaly ty nejroztomilejší zkoušky . . .

Bože, to byla žena! Úžasné přirození! A tak temperamentní!

Obdivoval jsem se vytrvalosti, s jakou „pilovala“ každý krůček, žasl jsem nad lehkostí jejích pohybů.

Oba jsme pocházeli z lidových vrstev a to se projevilo v kamarádské shodě. Ona, slavná Mistinguettová, se mi hned od začátku přizpůsobila. V její přítomnosti jsem neměl tísnivý pocit, že se dělám jiným, než jsem. Naopak jsem brzy poznal, že jí moje uličnické žertíky jdou náramně k duhu. Ujišťovala mě, že se ve svém nynějším prostředí nikdy nezasměje tak od srdce. Je prý tam moc duchaplnosti a málo legrace.

Studium naší scénky pokračovalo a podle úspěchu, jaký měla už při zkouškách, se dalo soudit, jak to asi přijme obecenstvo.

Když jsem byl s ní, cítil jsem se šťastný. Měl jsem dojem, že také Mist je ráda, když jsme spolu: aspoň si může na chvíli oddechnout od „svého“ škrobeného milie.

Já se ovšem zařekl, že jí nebudu nadbíhat, aby to při eventuálním neúspěchu neochladilo naše pozdější vztahy. Ale hodiny bez ní se mi zdály strašně dlouhé a prázdné . . .

Tanec i akrobatické trixy nám šly tak snadno, že nebylo nejmenších pochyb o profesionálním souladu. Navíc jsme oba mluvili stejnou řečí – jazykem předměstí. Legrácky, kterými jsem zpestřoval naši práci, působily na ni jako blahodárny kontrast „vysokého“ stylu, s nímž se běžně setkávala.

Jistě pochopíte, co se se mnou dělo, když jsem ji držel v náruči (byla ke mě jakoby přilepená). Jednoho krásného dne jsme se při zkoušce zamotali do koberce a tam – stranou od okolního světa – jsme si neformálně a beze slova, nicméně co nejurčitěji navzájem přiznali, že Lásku nemusíme hledat jinde.

Vymotávání z koberce nám trvalo mnohem déle než jindy, ale nikdo tehdy neměl ani stín podezření, že duo Mistinguettová-Chevalier právě uzavřelo dohodu o krásné a dlouhé cestě, na které radost v srdci dává radosti z potlesku teprve ten pravý smysl . . .

* * *

Bylo mi dvaadvacet a kromě zákulisí Folies-Bergère nebo Štrassburského bulváru jsem se v každém jiném prostředí cítil nesvůj, měl jsem z něho panickou hrůzu. Na jevišti nebo v šatně mi byly oporou umělecké úspěchy, stejně jako ve čtvrti, kde jsem bydlel a kde mě moje postavení vyneslo dost vysoko nad skupinu prostředních a malých artistů. Ta ostýchavost jistě souvisela s nedostatečnou výchovou a neúplným vzděláním. Bylo to ve mně jak nezasypané díry. Působilo mi strašné rozpaky, když jsem měl jít do nějakého mondénního podniku. Zdálo se mi, že jsem omylem vlezl někam, kde je to pro mě moc „nóblí“. Trpěl jsem utkvělou představou, že si mě všichni ti snobi vzali na mušku . . . věčně mě pronásledoval strach, abych si neudělal ostudu . . . a honem jsem se hleděl dostat do nějaké skromnější společnosti. První smoking se mi zdál těžký jako cent a takhle nepřírozeně jsem se cítil pokračující, když jsem se oblékal do večerního.

Mist o tom věděla a chtěla mě vyléčit, poněvadž to považovala za slabost. Před premiérou ve Folies dělala ještě pár představení ve Varieté, a tak mi obstarala dvě pozvánky, abych se na ni někdy večer přišel podívat. Jmenovalo se to „Pařížský život“.

Seděl jsem tedy ve třetím pořadí, měl na sobě smokink (no prosím!) a díval se na představení. Vedle mě byl kamarád Milton, který ještě nedospěl do stadia, kdy si umělec dává šít večerní obleky. Výprava, talent těch velkých herců, krása hereček a Mist, zosobněný výbuch lidového veselí – to všechno ve mně vzbuzovalo nejprotichůdnější pocity.

Když Mist nebyla na scéně, všichni ti velcí komedianti na mě působili tak drtivě, že jsem si uvědomil, jak je má umělecká výzbroj ubohá a vulgární.

Sotva se objevila, všichni se úplně ztráceli v jejím stínu. Hltal jsem jí očima, jako bych si chtěl ověřit, jestli to štěstí, které mě potkalo, je skutečné. Mist, nejsvůdnější ze všech, mě doslova elektrizovala. Byl jsem na ni pyšný. Byl jsem jí tolik vděčný za všechno to úžasné, co mi dopřávala od toho dne, kdy jsme se ve Folies zamotali do koberce a beze slova si vyznali lásku. A přitom jsem si říkal, že si to snad ani nezasloužím.

Občas mi z jeviště poslala něžný, dobrácký úsměv. A za pár vteřin se zase ponořila do rozpustilého víru, jak to předpisovala role.

Obdivoval jsem se jí jako kolegyni. Bláznivě jsem se do ní zamiloval. Ta žena, hned jak mi přišla do cesty, překonala všechno, co jsem dosud poznal. Cítil jsem se jako v sedmém nebi.

Ale uviděl jsem Mist až druhého dne při zkoušce. Po představení neměla pro mě čas. Čekalo „se“ na ni. Šlo „se“ na večeri k Vielovi nebo k Maximu a potom „se“ jistě zaskočilo do jejího bytu na Kapucínském bulváru. Já už věděl, který je to balkón a která okna, a z protějšího chodníku jsem se tam díval jako na nejkrásnější krajinu.

No dobře! A co teď? Cožpak jsem neměl dost důvodů, abych se zbláznil radostí? Cožpak jsem spolu s největší muzikálovou umělkyní nezískal nejspon-tánnější a nejzaslouženější úspěch na nejpřednější scéně? Cožpak jsem se tehdy večer, před Velkým Publikem, nestal přeborníkem muzikálové mládeže?

No tak, no tak . . . co je, klaun? Nač ten smutek?

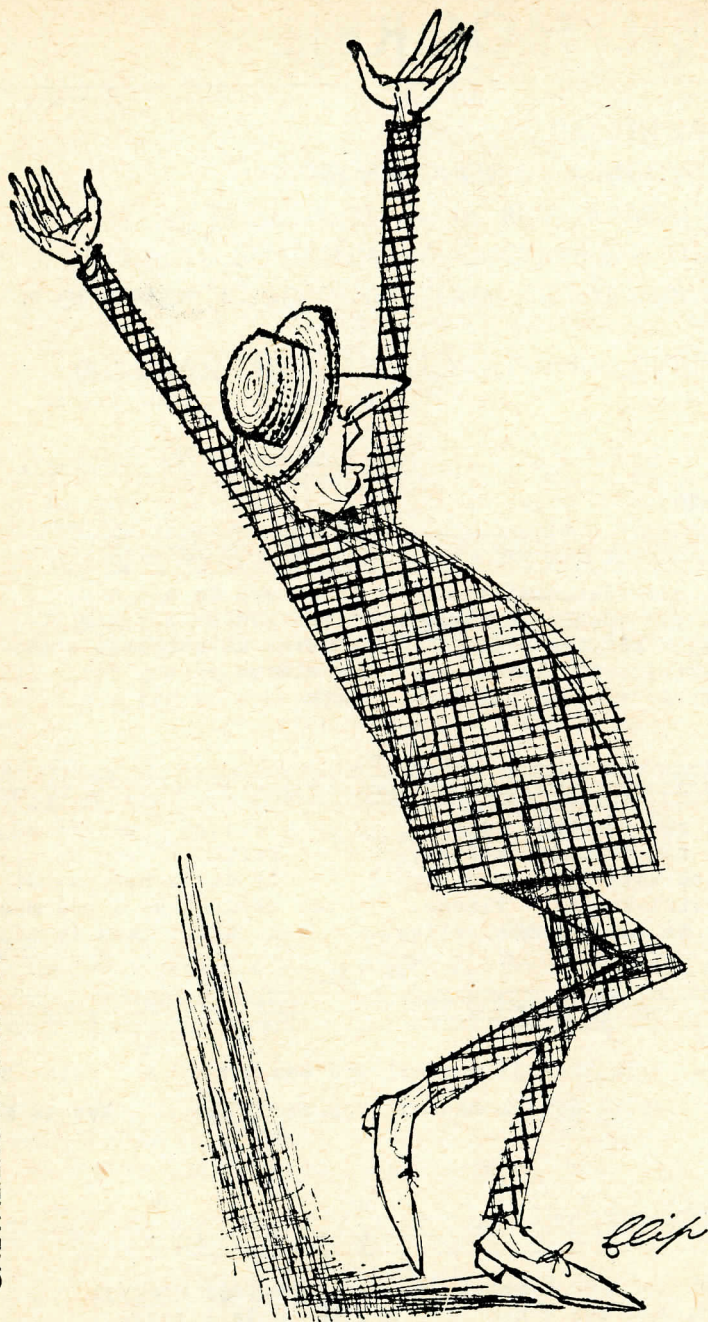
Měli jsme si říct dobrý večer a hrát komedii, že jsme je n o m přátelé? To se ví . . . Je to hra. Nikdy to nebylo nic jiného. Ta žena už je zadaná. Konec konců ti nic neslíbila. Líbíš se jí, líbíš, ale nečekej od ní, že kvůli takové hlouposti, jak se říká, „chytí oheň“.

Ba ne, zítra ji zase uvidíš, bude sama v šatně a všechno se srovná, dej na mě. No tak, triumfátore mé duše, jdi si lehnout . . . A drž se, až budeš vykládat mamince, že všechno proběhlo báječně. Honem jí dej pusu na dobrou noc a řekni, že jsi unavený . . . Jdi do pokoje, natáhni se v šatech na postel a pořádně se vyplač z té špatnosti, kterou jsi právě odhalil.

Jo, ty žárliš . . . A to bolí, vid'! Taková mazanost! Člověk by to nejraději vykřikoval na celé kolo. To ne, chlapče, to ne, jen to všechno pěkně udus pod polštářem . . . Možná, že je to zkouška, jestli si dovedeš zachovat sebe-úctu . . . A pak – od života nesmíš chtít příliš mnoho. Na kluka z předměstí ses zatím držel docela dobře . . .

(POKRAČOVÁNÍ)

CHEVALIEROVA KARIKATURA ZE ZAHRANIČNIHO TISKU.

MOTEJL MODREJL

ZPÍVÁ VÁCLAV NECKÁŘ

HUDBA A PŮVODNÍ TEXT: DONOVAN LEITCH

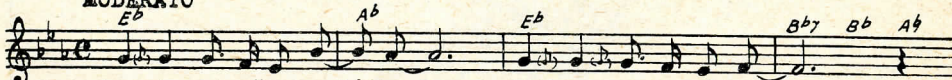
ČESKÝ TEXT: ZDENĚK RYTÍŘ

© COPYRIGHT 1966 BY DONOVAN (MUSIC) Ltd., LONDON

COPYRIGHT 1966 BY PEER MUSIKVERLAG GmbH., HAMBURG 39
PRO NSR

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1970

MODERATO

1. On má rád všechnadítka, dítká sou do něj hín,
2. On má rád všechna kvítka, kvítka sou do něj hín,
3. Toulavejch koťátek přání, ty dávno už nazpaměť znám,
4. E-lektrika ti vládne, a vládne přísný čas,
5. Kdo má rád všechna dítká, dítká sou do něj hín,

- on má rád všechna dítká, dítká sou do něj hín,
on má rád všechna kvítka, kvítka sou do něj hín
toulavejch koťátek přání, ty dávno na-zpa-měť znám
e-lektri-ka ti vládne, tak nech všeho a poď mezi nás,
ten,kdo má rád všechna kvítka, kvít-ka sou do něj hín

- 1.2.3.5. a volaj Motejl modrej1. poď sem k nám a volaj Motejl
4. zve tě Motejl modrej1 poď sem k nám zve tě Motejl.

- modrej1, poď sem k nám, a volaj Motejl modrej1
modrej1, poď sem k nám zve tě Motejl modrej1.

NIKDY NEBUDU TVÁ

ZPÍVAJÍ HANA A PETR ULRYCHOVI

HUDBA A TEXT: PETR ULRYCH

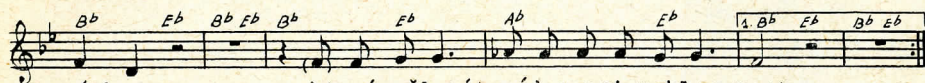
© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1970

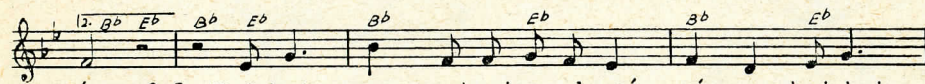
1. Už mi-zi kouzlo první lásky, začí-nám
2. V jednom ses mi- lý hochu zmý-lil, když sis myslel,
3. Nechci znát ty, co po mně přijdou, a tak ti

chápat, že jsem byla bloud a jenom cílem malé
že ti ve všem vyjdu vstříc, já nejsem z těch, co láskou
zavčas raděj sbohem dám, na náš dům pí- šu nápis

sázky, který měl mít rád a ani nehles-nout.
ší-li, když ty druhé ne, tak já chci trochu
křidou, byls vždycky a zas budeš jenom

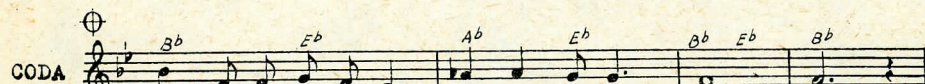
víc. 2.3. Hej, hej, hej nech si me-do-vé rý- my, hej, hej,
sám.

hej, nebo nebu-du tvá, hej, hej, hej, jednou končí i šprý-

my, hej, hej, hej, nebo na ko-nec smát se budu já.

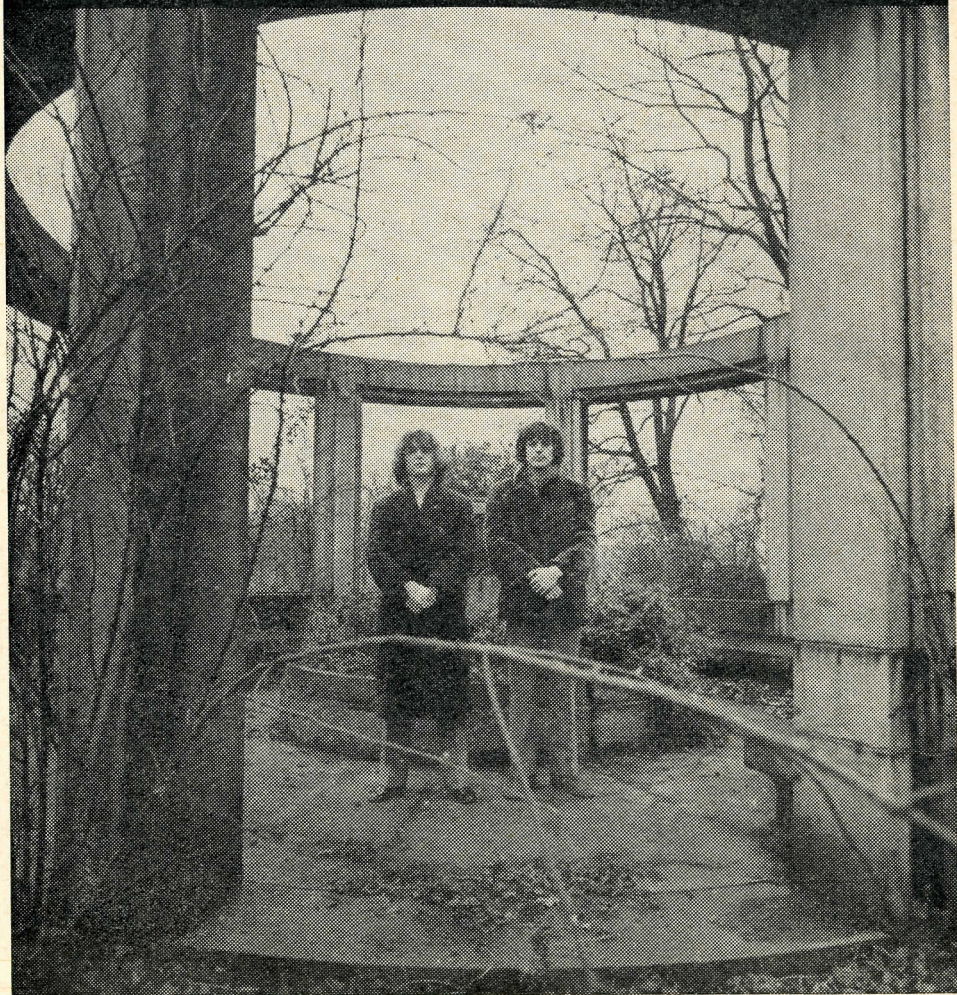
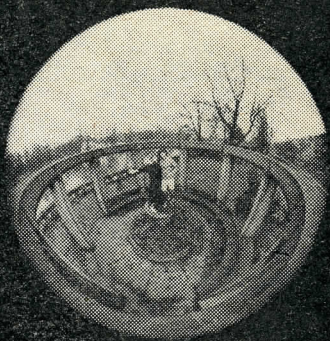

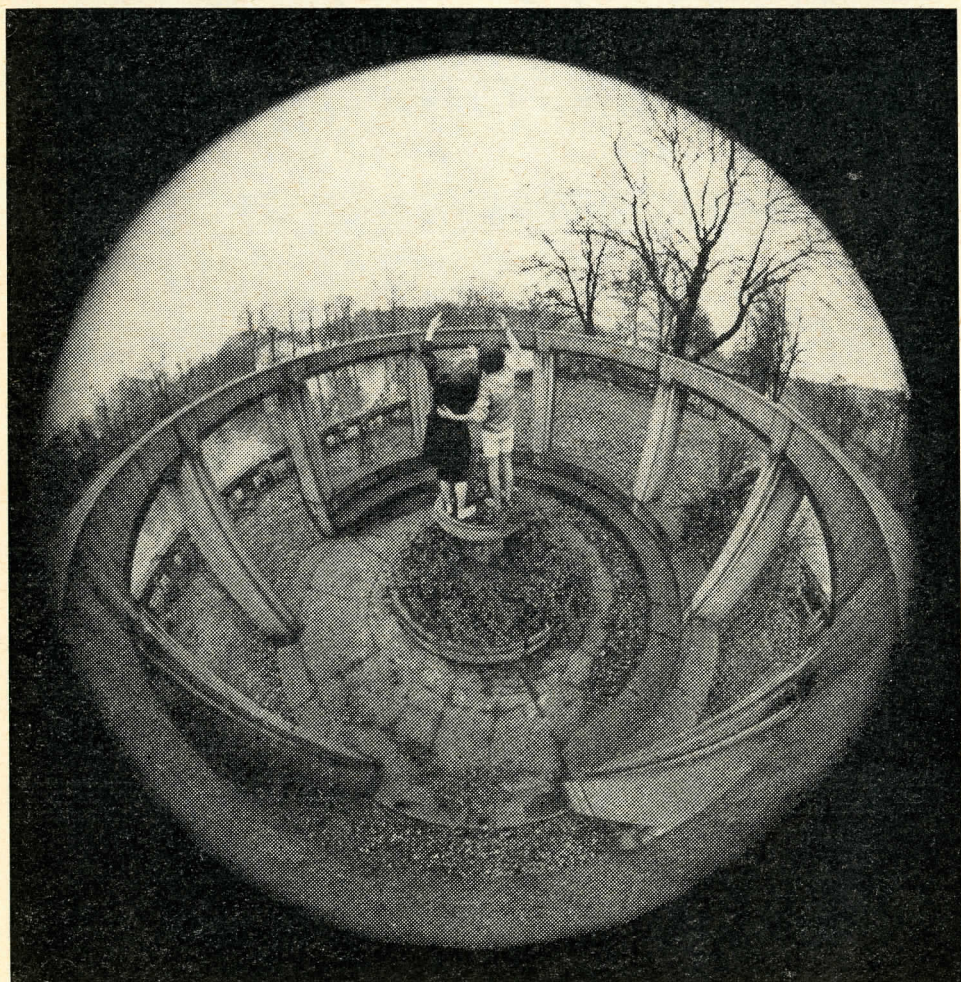
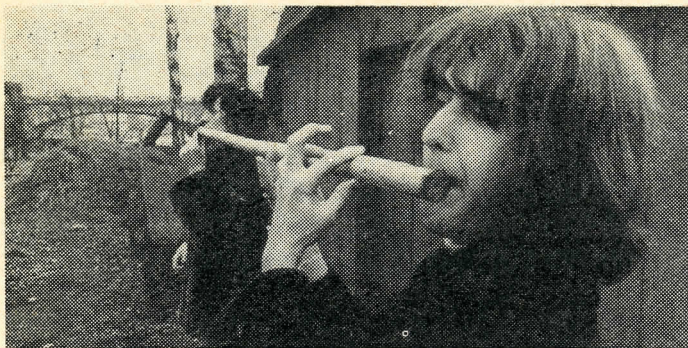
CODA

Hej, dneska pro změnu smát se bu-du já. -

SAZE

FOTO PAVEL JASANSKÝ

MALÝ PRINCI CO S TVOU RŮŽÍ

ZPÍVÁ HELENA VONDRÁČKOVÁ

HUDBA: B. ANDERSSON & B. ULVAEUS / TEXT: ZDENĚK BOROVEC

© 1968 BY POLAR MUSIC AB, STOCKHOLM, SWEDEN

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1970

Ami C Dmi E7
Malý princí, costvou rů-ží? - Je řf-jen, z hor jde mráz.

Ami C F Dmi G F E7
Žlutý listí, pustá hráz a kví-tek tvůj se třás. Běž tam

F G7 C Ami F G7 C Ami
khorám, běž a rů-ži svoji braň, její trn, to je příliš slabá zbraň. než ji

F G7 C F C E
mráz po-ra-ní, běž a vem ji do dla-ní sláskou, sláskou.

Ami C F Dmi E7
Malý princí, costou růží? Tys píseň svou jí hrál.

Ami C F Dmi G F E7
Abys ted' se o ni bál. Co srů-ží tvou, co dál? Běž tam

F G7 C Ami F G7
khorám, běž a sevři tr-ní v pěst, svou krev jí dej, ať zas ru-dě mů-že
khorám, běž a dones rů-ži pít, pro svůj tvar, pro svou vů-ni mu-sí

C Ami F G C F
kvést. Když tvá krev ji ne-vzpruží, co si počnem bez rů-ží
žít, za-vlaž zem, suchej troud, ne-dej, princí, u- vadnout

1. C E7 2. C
sláskou, sláskou? Běž tam rů-ží. -

RUBY, NECHTĚJ MI LÁSKU BRÁT

ZPIVÁ PAVEL BOBEK

HUDBA A PŮVODNÍ TEXT: MELL TILLIS

ČESKÝ TEXT: JIŘÍ GROSSMANN

© 1966 BY CEDARWOOD Publ. Co. Inc., 1969 BY PEER MUSIKVERLAG,

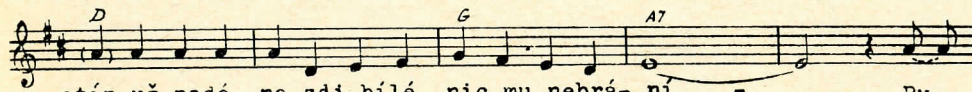
GmbH, HAMBURG PRO NSR, PLR, RLR

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1970

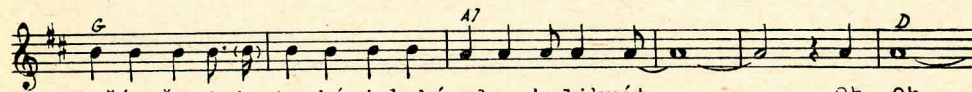
BRIGHT WESTERN STYLE

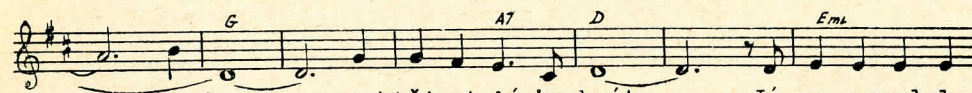
1. Mám na-dě-ji, že uslyšíš mé tiché vo-lá-ní, -
zázračné to vě-do-mí, že ještě vůbec bdím,

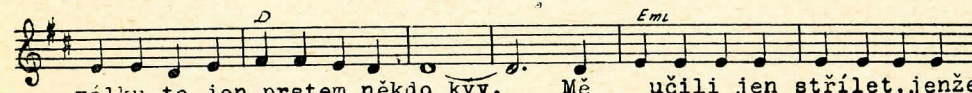
stín už padá na zdi bílé, nic mu nebrá-ní. - Ru-
že tím, to je muž ženě, ne-mo-hu ti být, Ru-

tuším, že jsi hezká, jak bývalas kolikrát. - Oh Oh
já pochopím a je to možná hloupost nesmírná. - Oh Oh

by, nechtěj mi lásku brát. Já ne-vymyslel
by, nechtěj mi lásku brát. Proč u-tá-píš se

válku, to jen prstem někdo kýv. Mě učili jen střílet, jenže
do mlhy, snad nechystáš se jít. A nechápu, proč po letech se

druhý střílel dřív. A nevím sám, je mi psáno živořit či žít
zase slyším klít. Jenom ruku vztáhnou za tebou, nemůžu už vstát
když

Oh Ru - by, chci nablízku tě mít Je
Oh Ru - by, nechtěj mi lásku brát.

ČERNÝ PASAŽÉR

ZPIVÁ HANA ZAGOROVÁ

HUDBA: KAREL SVOBODA

TEXT: ZDENĚK RYTÍŘ

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1970

Vpří-ta-vu snů mávám za lodí, už sobzo-rem - v dálce
Loď pluje dál z jihu na sever, chtěla bych být černý
závo-dí, sl-zy a pláč, - to se ne-ho-dí, - dávno
pasažér a vyplout sní dneska na ve-čer bůh ví
vím. kam. Být čer-ný pa-sa-žér je smutný
a vlásce ještě smutnější, ta dá ti za trest ostrov smutný a
prázdný a ne-přístup-ný. Loď pluje dál - z jihu na sever,
láska ta prý ne-ní na ú-věr a já jsem jen černý
pasa-žér - zbloudi-lý, - a já jsem jen - černý
pa-sa-žér zblou - a-lý.

HOTEL DOBRÁ VYHLÍDKA

ZPÍVÁ JIŘÍ ŠTĚDRŮN

HUDBA: VÁCLAV ZAHRADNÍK

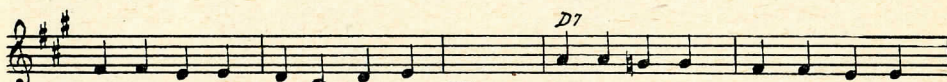
TEXT: VLADIMÍR POŠTULKA

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1970

MEDIUM

1. Hotel Dobrá vyhlídka má střechu dřevou a za nocí ti
2. Hotel Dobrá vyhlídka má dveře do-ko-rán a ve znaku je
3. Daří se tu heřmánku i láskám třeskutým a dlouhým nocím
4. Hotel Dobrá vyhlídka tě přijme vždycky rád, v zahradě je

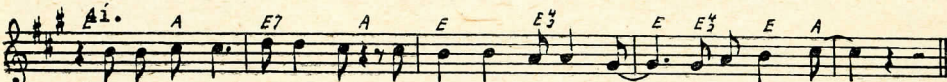
jasně svítí hvězdy nad hlavou. Hotel Do-brá vyhlídka má
pán a v zubech drží tu-li- pán. Jsou tam ptačí kr-mít-ka nad
bez spánku a bílým la-bu- tím. Hotel Dobrá vyhlídka má
besídka a v ní se dá prej spát. Hotel Dobrá vyhlídka má

stěny prohni-lý. a pod postelí roste zeli, hrách a obi-
každou poste-lí a od pátku je natřískáno až do pondě-
kočku hlída- cí. A bez bu-dí-ku na se-ní-ku spávaj vandrá-
plůtek z bodláčí. A na ko-mí-ně korouhev se lí-ně o-tá-

li. Stává se tu nezřídka, že ve skříni je hnízdo ptačí.
li.
ci.

Hotel Dobrá vyhlídka je skromnej, ale to nám stačí. Dej-

MENDOCINO

ZPÍVÁ MILAN DROBNÝ

HUDBA A PŮVODNÍ TEXT DOUGLAS SAHM

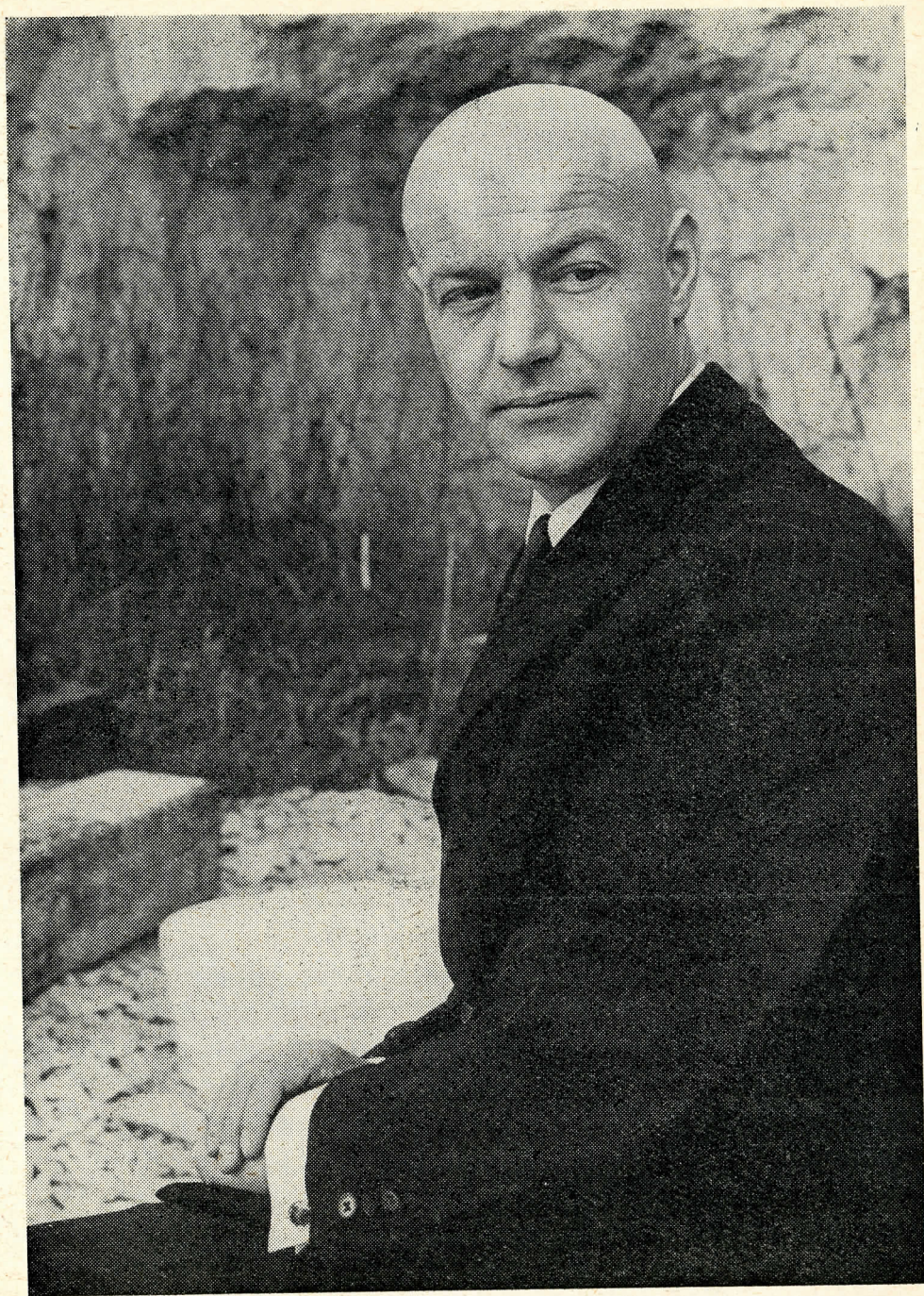
ČESKÝ TEXT: JIŘÍ GROSSMANN

© COPYRIGHT 1969 BY SOUTHERN LOVE MUSIC, N. Y., USA

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1970

MODERATO

Vím, že zdá se to spí-še han- bou, když přiznám se, že
do světáka daleko mí- vám. Mužný vous mi
nehodlá růst. Z cizích slůvek umím říct jen men- do- ci-
- no. A má jeden há-ček, a má jeden zá- lud, to
slůvko za- zvoní - jak výstavní doutník., že
ne-tu-ším sám, zda má to být bar či místo, které jen
v účtě jen poutník má. Men- do-ci- no,
Men- do-ci- no, to jmé- no samot- né je men- do-ci-
no, zažene stesk. dodá chuť, nadý- má skleslou
hrud, jen Men- do-ci- no. Stá - le hlá - sám, kolik
štěstí mi - vám jen dí- ky tomu, že někdo ob-jevil ví-
no. Proč snažit se víc, když stačí jen říst
nad vypitou sklenicí jen Men- do-ci- no.

PÁR BÍLEJCH KONÍ

ZPÍVÁ KAREL HÁLA

TEXT: VÁCLAV BABULA

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1970

FOTO P. JASANSKÝ

1. Pár bílejších koní přivez mráz do smutnejch rán, kolem topo-
2. Pár bílejších koní odvez lásku na saních, z modrejch letních

lů krouží hejno černejších vran, vítr hvízdá ze všech stran, okno
dnů zůstal nám jen krásnej hřích, kdybych stokrát znovu dých do vla-

mé je do-ko-rán, chtěl bych pít zhorkejch dlaní mám jen prázdněj
sů i dlaní tvých, nikdy víc ne-u- slyším tolik známěj dívčí
džbán. Čas běží dál, zas je tu první sníh. Jen léto ví, co
smích.

skryl mi v závějích, pár dětskejch snů a taky lásek pár, ty sotva

přivolám, jak loňskej letní žár. Ty sot- va

přivolám, jak loňskej letní žár.

TOULÁM SE

HRAJÍ A ZPÍVAJÍ WHITE STARS

HUDBA: AMERICKÁ LIDOVÁ

TEXT: MARKO ČERMÁK

© PANTON, PRAHA 1970

Tempo di foxtrot

1.2.3. Do rá - na tou - lám, do rá - na tou - lám, do rá - na
toulám se jen. Tou-lám se tej-den, mi-lá mi
ne - jde, do rá - na mi-lá mi ne-vy - jde ven.
Po- vím ti rá - no, ne- máš vy - hrá - no, jak bu- dík
Ne- má to snad- ný, mám srd - ce chlad- ný kmi- lý, co
ne - mů - žu vstát. - Lou-čím se ste- bou, lou-čím se
za - há - lí. - Na - mís- to lás- ky po - čí - tá
ste- bou, na trá - vě mod- rý sám bu- du spát. *Rep. 2x poi*
vrás- ky, do rá - na tou- lám, tou - lám se jen. *3. ol Fine*

PLAVCI

HRAJÍ A ZPÍVAJÍ THE RANGERS

HUDBA: AMERICKÁ LIDOVÁ

TEXT: ONDŘEJ JUŘIK

© 1970 PANTON, PRAHA

Tempo di foxtrot

1. Plaví- me se spolu po řekách všem ženám pro ra- dost: ať stará ne-bo
2. plavá nebo čer- ná, to přece jenám fuk, kaž- dá nám říká:
3. na to jenom kýváme a zase jedem hned, a- bychom za-se
4. mám už starost o syna, jak vychovat ho mám, a- by se z ně-ho
5. pronás příklad správný, jak sobě počí- nat, až při měsíč-ním

mla-dá, - tak navždy ztratí zlost. My zpíváme si odvíkách a má-me v rukách
bud' můj, ty jseš moc prima kluk. To říkají nám v Atlantě, pak v Colo-ra-du
jin-de spustili ten náš band. Jen jeden znaší klá- dy se ženou šel na
nestal člověk zralej pro flám. Stím práce je, vám povídám a vno-ci špatně
stí-nu ze-ptá se: máš mě

moc, že na kterou si sá- hnem, - ta- nikdy nezná noc. 2. Jednou
zas snad ta-ky ře- ka Shenandoah - u - sly-še- la ten špás. 3. My
břeh a dodnes smutně ří- ká: že jsem vás ne-po-slech. 4. Ted'
spím: .bejt o tři ro- ky mlad- ší, tak víc se ne-že- ním. 5. To je

rád, až při měsíčním stí-nu, stí- nu - ze-ptá se: máš mě rád.

NEPLAČ MALÁ

HRAJÍ A ZPIVAJÍ THE RANGERS

HUDBA: AMERICKÁ LIDOVÁ

TEXT: MILAN DUFEK

© PANTON, PRAHA 1970

Tempo di slow-rock

1. Neplač, malá, neplač, malá, to ti nesluší, už zřetřejší rá-no ti
plač, malá, neplač malá, jdi už přece spát, už nebudu si ni-kdy tu
sl-zy u-su-ší. U-vě-říš, že br-zy zmi-zí zklamá-ní,
stvý-mi vla-sy hrát. Tady nám stopa končí, ta-dy se rozchá-zí,
připít si pak půjdem na další setkání. Snad nevěříš, co jiní ti
je tu jen spadlý listí, kte-rý se rozhází. A když se zít-ra vzbudíš, až
o mně říka-jí, to mohou dělat druzí, co te-be ne-znají. Jak
bu-de svítá-ní, u-vidíš; jak slunce ml-hu roz-hání.
a rosou slzy zmizí, pak budem každý sám. Až u-vi-dím tě jednou, tak
Všechny stíny zmizí, zas
snad ti za-má- vám. 2. Ne- bude slunce hrát a když mi řekneš, čekej, já počkám rád.

AGNES

ZPÍVÁ JAROSLAV WYKRENT
HUDBA: DRAHOSLAV VOLEJNÍČEK
TEXT: JAROSLAV WYKRENT
© 1970 PANTON, PRAHA

1. Bý-va-las Ag - nes, jak mladý ví - no: při prvním
2. Už ne-víš Ag - nes kdy, přišly vrás-ky, kdy tvý rty

polib-ku se každý zpil. Pro tebe Ag-nes, jak pro žádnou
zma-ěni - ly se v růžovej křiž a tě-lo, Ag-nes, od sa-mý

jinou den začal půlnoci a kratkej byl. Mi-va-las
lásky to krásný tě-lo svý ne-u - vi - díš. A teď tu

Ag-nes, tělo tak bí-lý, jako je nej-hlad - ší bělostnej
Ag-nes na ro-hu stojíš, kdyby šel polda, tak se ztratíš

sníh. Do-vedlas Ag - nes, mi-lo-vat jen chví - li
včas. Jen ví-nu, Ag - nes i když se bo - jíš,

a nikdo nevě-řil, že to byl hřích. 1.2. Ví - no
jen ví-nu prospě-je pro-le-žet čas.

dál teď na jazy-ku vá-lej, starý ví - no, ročník dvacet

šest., Když ti chutná, tak si klidně najej, je vněm hvězd.
aspoň tisíc spadlejch

JEN TEN TVŮJ ÚSMĚV MI ZŮSTAL

ZPÍVÁ YVETTA SIMONOVÁ

HUDBA: ZDENĚK MARAT / TEXT: ZDENĚK BOROVEC

©EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1970

MEDIUM

My dva byli pár a v menze měi už svůj kout, sotva dvacet
Prsten a-ni brož, to nemoh jsi mi, hochu dát, v kapse ani

Jař, ale světem jsme si troufli hnout a vším, a vším.
groš, ale nádherně ses uměl smát a smát, a smát.

Fotku jsi mi dal, tu s úsměvem a s retuší,
Už je to par let, leč důkaz o tom ještě mám,

zak ses na mne smál, dneska už ti to tak nesluší, to vím,
vrátit se tak zpět, možná zasmál by ses tomu sám, a sám,

to vím. Jen ten tvůj úsměv mi zů-
a sám. stal, zů - stal, nedá si říct, tam uvnitř ta rá-na už

srů - stá, srů - stá, všechny sliby před lé- tem,

vi-tr pak svál. Ale nad tvým portrétem ři- kám si

dál: Jen ten tvůj úsměv mi zů - stal, jen ten, nic

1. F vic. 2. F vic.

ŽLUTÝ PTÁK

HRAJÍ A ZPÍVAJÍ THE RANGERS

HUDBA: AMERICKÁ LIDOVÁ

TEXT: ANTONÍN HÁJEK

© 1970 PANTON, PRAHA

Medium tempo di foxtrot

mp

1. Každá pouť končí i začíná... Hlava tvá jen maně si vzpomíná.
2. zruží sto zámky zamčená... Sláva tvá - dávno je skončena.

ná. Brána Den se chýlí, - skráně bílí, - stínem
ná.

loučí se, klekáním k spánku pílí. Den se chýlí, na skráně
bílí - noc mu přisáhá, že v klidu si může snít.

CYANKÁLI

HUDBA ZDENĚK PISKAČ

TEXT J. R. PICK

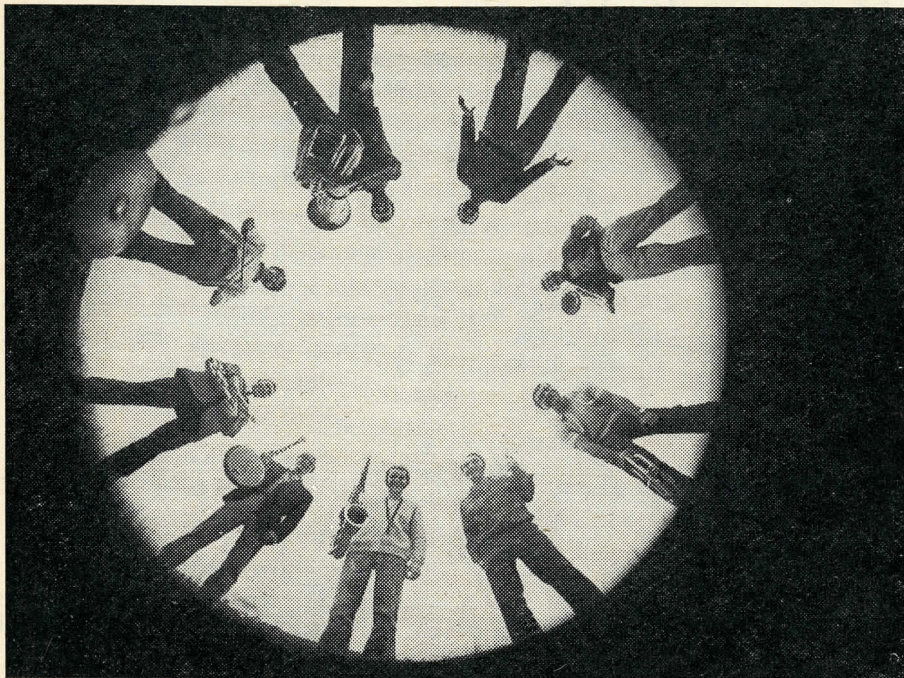
2. Ve vazbě zmírám
strašně se šířám,
neb žádný advokát
nechce můj případ brát
je jenom jediný, který
může mě zachránit,
abych moh' dále žít
a to je Mason Perry.

(: Cyankáli je prudký jed
játra spálí, konec je hned...:)

3. Životem smýkám
denně si říkám:
věř v Perry Masona
a sílu zákona
k tomu se jedinež upn'.
A žiju v napětí,
zda až k nám doletí,
obdrží vizus vstupní.

(: Cyankáli je prudký jed
játra spálí, konec je hned...:)

1. Léta se stará má teta sta-rá
jen o pár kanárů a pak má al-ma-ru, v které jsou předměty cenné
a tak jsem rozhod se podat jí o-vo-ce malinko otráve
né.
Ci-an-ka-li je prudký jed,
já-tra spá-lí, konec je hned. konec je hned.
CODA
konec je hnea, ci-an-ka-li, ci-an-ka-li.

NA TITULU JOSEF LAUFER
FOTO PAVEL JASANSKÝ

rmms

Vydává Orbis, n. p. Redakce: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Jan Kolář. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Technická redakce: Jana Zubíková. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, telefon 22 10 57. Tiskne Státní tiskárna, n. p., závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku 3 Kčs. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně v prosinci 1970. NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1971

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochraný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

BÍLÁ MAŠLE

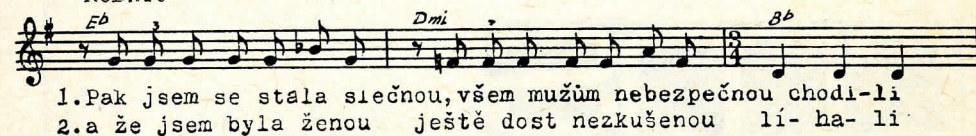
HUDBA ZDENĚK PISKAČ

TEXT J. R. PICK

VOLNĚ

RUBATO

FOTOFÓR

J. R. PICK — KABARETIÉR

FOTO MIROSLAV TŮMA

rms |

Jugoslávská
beatová
skupina
Foto Jasanský